

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie z powództwa J. L. przeciwko Miastu Ł. - Administracji Zasobów Komunalnych Ł. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo i przyznał pełnomocnikowi powódki kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

[wyrok k.75]

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok, a które w całości podziela i przyjmuje za własne Sąd II instancji. W tej sytuacji nie istnieje potrzeba ich powtarzania, bowiem - jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy - w wypadku orzeczenia oddalającego apelację, wydanego na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, bez uzupełniania postępowania dowodowego, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje tak m. in. Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 13.12.1935 r., C III 680/34, Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14.02.1938 r., C II 2613/37, Przegląd Sądowy z 1938 r., poz. 380, z dnia 10.11.1998 r., III CKN 792/98, OSNC z 1999 r., nr 4, poz. 83, z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, nie publ., z dnia 14.02.2013r., II CSK 292/12, Lex 1318346).

[uzasadnienie k.76-77]

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając „błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że pomiędzy działaniami pozwanego a zerwaniem układów ratalnych między Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Funduszem Alimentacyjnym a powódką brak jest adekwatnego związku przyczynowego, podczas gdy w niniejszej sprawie ww. adekwatny związek przyczynowy istnieje a zerwanie ww. układów ratalnych nastąpiło wskutek działań pozwanego”. W konkluzji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Ponadto pełnomocnik powódki z urzędu wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na etapie postępowania odwoławczego według norm przepisanych, oświadczając że koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

[apelacja k.85-88]

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

[odpowiedź na apelację k.105-106]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Co prawda zarzuty apelacyjne nie wskazują, jaki przepis został naruszony przez Sąd I instancji przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, ale z ich treści wynika, że powódka zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Jak wielokrotnie już podkreślano w orzecznictwie – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-

skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji, tak jak uczynił to powód w swej apelacji. Strona skarżąca ma bowiem obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów, natomiast temu powódka jako strona skarżąca nie sprostowała.

W rozpoznawanej sprawie powódka zawarła z ZUS, będącym jednym z jej wierzycieli, układ ratalny. Jednocześnie przeciwko powódce toczyło się postępowanie egzekucyjne z wniosku jej drugiego wierzyciela – Miasta Ł. - Administracji Zasobów Komunalnych Ł.. W ocenie powódki prowadzenie egzekucji z wniosku Miasta Ł. (stroną pozwaną w niniejszej sprawie) jako wierzyciela spowodowało, że powódka nie mogła wywiązać się z obowiązków określonych w układach ratalnych zawartych z ZUS. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że postępowanie egzekucyjne z wniosku Miasta Ł. toczyło się zgodnie z prawem, na podstawie prawomocnego wyroku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Strona pozwana nie miała wiedzy o innym toczącym się postępowaniu egzekucyjnym przeciwko powódce. Co więcej, jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy, nawet gdyby Miasto Ł. wiedziało o tym, że powódka zawarła z innym swoim wierzycielem układ ratalny, to nadal strona pozwana miała w pełni prawo egzekwować należność przypadającą jej od powódki jako swojej dłużniczki. Powódka, będąc dłużniczką wobec kilku wierzycieli, sama odpowiada za sposób, w jaki spłaca swoje zobowiązania oraz za warunki, na jakich zwiera układy ratalne ze swoimi wierzycielami. Co więcej, umawiając się co do ratalnego spłacania zobowiązania w stosunku do jednego ze swoich wierzycieli, powódka powinna realnie ocenić swoje możliwości wywiązywania się z postanowień zawieranego układu, rozważając nie tylko swoją sytuację zarobkową lecz również realną możliwość i powinność spłacania pozostałych swoich zobowiązań należnych innym wierzycielom. Zawarcie układu ratalnego z jednym z wierzycieli, nie może bowiem pozbawiać pozostałych wierzycieli tego samego dłużnika prawa egzekwowania swoich wierzytelności.

Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w niniejszej sprawie brak jest nie tylko podstawy prawnej żądania powódki, ale również adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanego, a zerwaniem układów ratalnych powódki z innym wierzycielem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Z uwagi na ciężką sytuację życiową i materialną powódki, Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył jej obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Z uwagi na to, że powódka była reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, który wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz powódki z urzędu i oświadczył, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części, Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1-3, § 6 pkt 3, § 13 ust. 1 pkt 1 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.) przyznał pełnomocnikowi powódki wynagrodzenie w wysokości 369 zł.